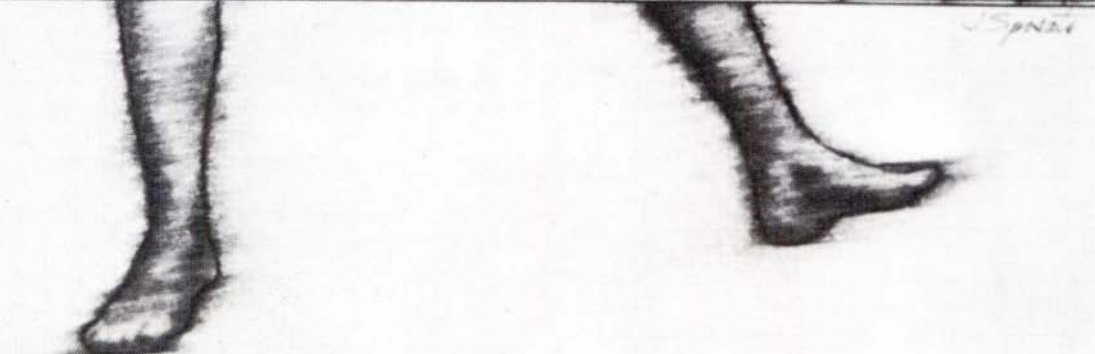
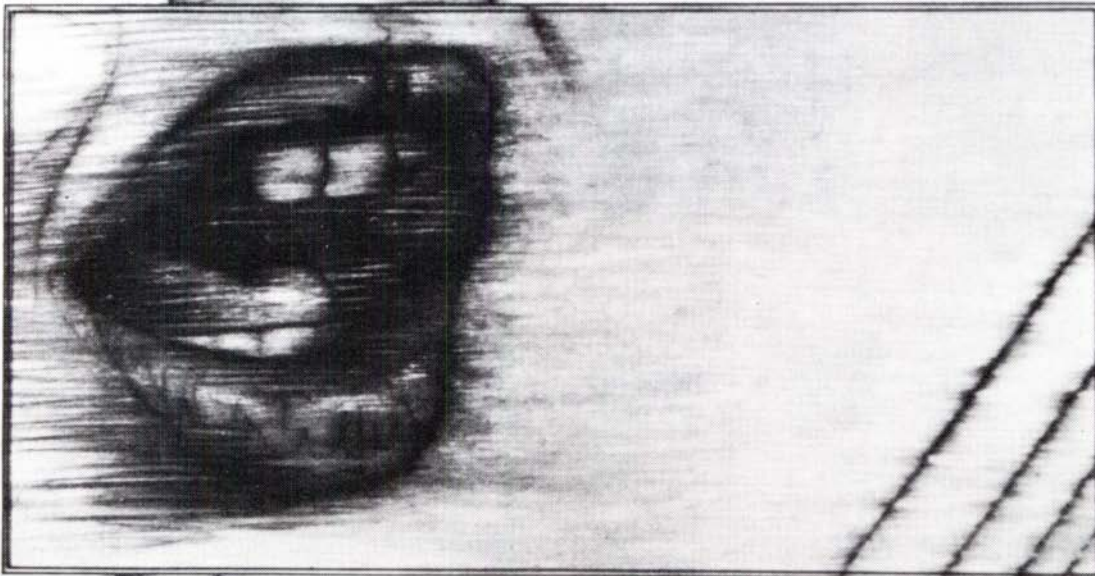
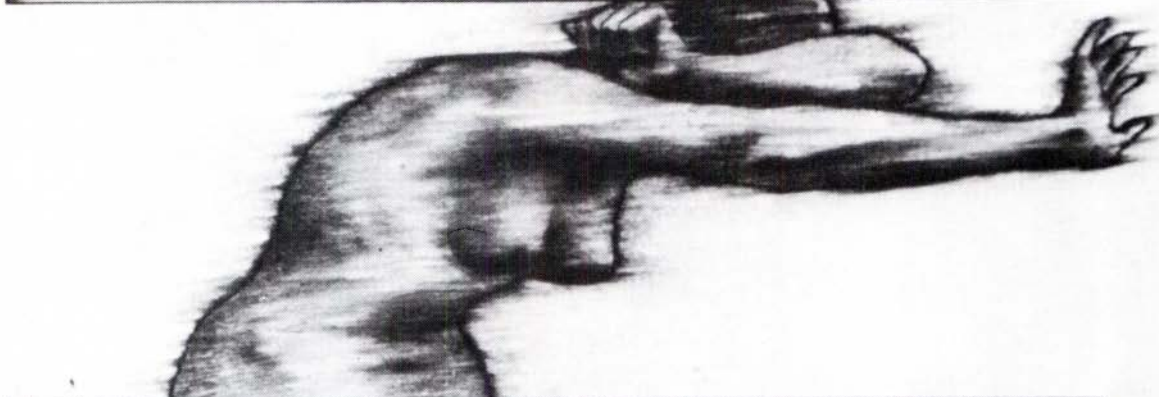
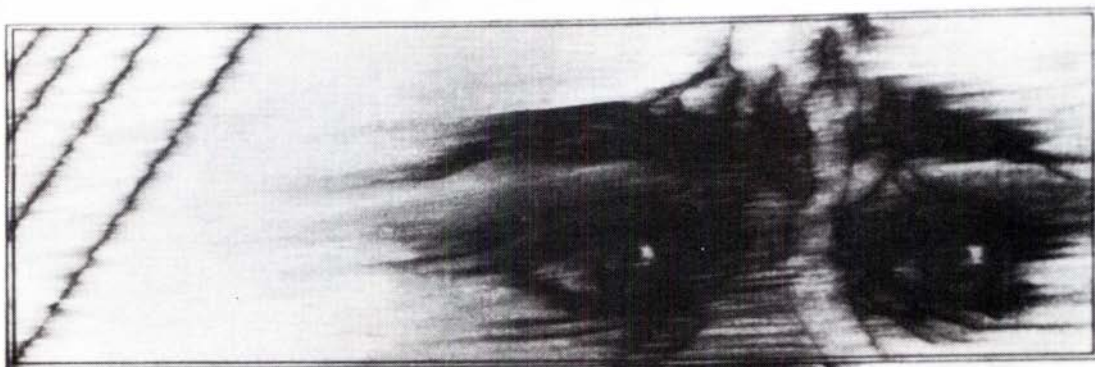

FRAGMENTÀRIA

J. SPINA

(ficció)

Referències

Indret: Bvyth
 Data local: prop 9913
 Data recuperació: 12C248
 Agent: Tybp (2) Xptiks
 Secció: XYT31
 Indicació: Terra
 Observacions: Incomplet

Potser podríem haver estat més en perill quan tots vam caure si fa no fa en la mateixa edat, entre els vuit i els deu anys físics i mentals. Acceleració i alentiment. Va ser quan va venir la Macàlia amb el diari, no sé si el darrer que es publicà a Firna, antigament de trenta-dos milions d'habitants. *il·legible* als meus dotze anys vaig llegir-hi que no podia ser cap suspensió de les lleis de la naturalesa, i ella va explicar-me que no en tenia; es tractava d'una ruptura de l'equilibri isomòrfic de les estructures psicodinàmiques del continuum que es dissociaven en epicentres de funció irregular, en contradicció amb el principi d'exemplaritat del polimorfisme reductiu que pregonaven les darreres teories científiques elaborades per Shitsebry, penjat a l'arbre *il·legible* del barri universitari. Així és com ho recordo; el diari s'ha perdut. Ens va criar *il·legible* cap a una adolescència que es retardava o s'avançava segons el ritme del temps personal, i també va tenir cura de la filla de la Ciura, la nostra cunyada, la muller de Jacent, una criatura engendrada pel pare en la impossibilitat *il·legible* d'una intervenció meva. La repetició del procés va renovar l'embaràs quatre vegades, sempre amb nenes que paria a poca distància l'una de l'altra i que no s'esqueraren. Només va viure la primera, la Mitala *il·ible* procedent d'un òvul tarat, puix que de gran tenia una sola mamella, de col·locació central, sobre l'esternum, i la figa mal orientada, en diagonal, sense que això la privés de ser fecunda quan tots dos ens atansàvem paral·lelament als vint-i-dos anys. Els nostres *il·legibles* però, com les nenes de la Ciura, van morir prematurament, el darrer quan enterràvem al noi de la Macàlia, la qual vingué amb un embaràs ajornat. Ens féu saber que l'arrepel·legà pel camí, entre Casiria i la masia on vivíem, una nit que tres fugitius la van forçar al peu del monument rural de la Virginitat.

No sé si és en aquell temps que encara passaven petits grups de ressegats o de *il·legible* transhumants. Hi ha massa repetició històrica. Al poble, a cinc quilòmetres de distància, quedaven tot just mitja dotzena de famílies al cap de cent trenta anys de la subversió temporal que liquidava nissagues *il·legible* o les conservava quasi indefinidament. Nosaltres, més afortunats que molts, només havíem perdut en Jacent, el gran, l'únic de la família que continuà envellint conforme a un procés anterior i arribà d'una tirada ininterrompuda als setanta-tres, quan el pare en tenia cinc i la mare era *il·legible* de bolquers. Després no se'n sabien avenir i hi va haver raons per culpa del nom, que era de predestinat.

Tot era prou estrany, i potser més que res la mort de mossèn Bermuda, el capellà de l'ermita que, una tarda d'especial rebombori *il·legible* quan els processos s'invertien i es tornaven a restablir amb una gran rapisesa, gatejà fins a la porta del mas, on, mentre trucava amb els seus ditets infantils, va atènyer la pubertat que tornaria a perdre *il·legible*. Durant la darrera fase de la nova i definitiva regressió va haver d'al·letar-lo la Ciura amb les escorrialles que li quedaven de l'últim part. El pare, en plena maduresa vigorosa, recordà antics ressentiments sobre ex-vots i li negà sepultura a l'hort. Tanmateix la seva persona era *il·legible* i una nit l'enterràrem al mur de llevant de la capella.

Totes eren tranquil·les, ara. No pas com durant els primers dotze o quinze anys, quan les ciutats es buidaven i tot de bandes-nodrides de fugitius assetjaven masies i aldees. Ens en calia defensar amb les armes que havíem anathreunint, ves de caça *il·legible* però també en teníem de procedents de les distintes guerres en que van intervenir alguns besavis, o el mateix avi matern, gràcies a les previsions del qual conservàvem un llançaflames en bon estat *il·legible* que ens salvà d'atacs desesperats dels buròcrates i comerciants. Els Vallis, uns veïns nostres amb menys instint de conservació, van acabar en unes gerres de tupina; ni l'oncle conco, poeta, no se'n lliurà.

No distingeixo ja durant quina infància els escamots d'homes o de famílies ajuntades per afinitats circumstancials foren substituïts per *il·legible* ramats de dones que, si es trobaven, es combatien amb tanta ferotgia com assaltaven les cases. Qui sap si una d'aquestes lluites no ens protegí un capvespre, quan una trentena de famelles desbridades,

indiferents al nostre foc, ja s'enfilaven per les parets amb destreses d'insecte! Un grup rival, que venia en direcció contrària, les va escometre *il·legible* i, l'espai d'un hora, es van anar exterminant a l'era de la masia. Algunes, gràvides, infantaven en plena baralla, sense deixar la força o el pal que continuaven esgrimint mentre, dempeus, s'eixancarraven per tal de facilitar l'expulsió d'una criatura a cops immediatament trepitjada per les enemigues, si no per les pròpies companyes. No en va quedar ni una de viva.

Fou per aquell temps que vam haver de negar acolliment a la tia Farca, germana de la mare, i la seva tribu de nou *il·legible*? Des de Dòria Menor, on vivien, s'havien anat obrint pas amb un tanc que el meu cosí Rèbul, aleshores soldat, va furta de l'exèrcit, i tots duïen metralladores. Però potser no eren ells. La mare, de dos anys, no estava en condicions de reconèixer unavmana que ara en devia tenir dotze o *il·legible*, o el seu marit, un adolescent de setze. El grup el comandava un dels fills, minyó de trenta i tants casat amb una dona d'una cinquantena i pare *il·legible* de dues dones que ja passaven dels setanta. De fet, una d'elles estava mig baldada i l'altra es morí mentre, ells des del tanc i nosaltres des de la finestra de la sala, parapetats darrera els sacs terrers, parlàvem. *il·legible* ens els vam treure de damunt amb un grapat de queviures que prou ens van doldre, però a la nit, havent caigut en una emboscada prop del poble, on els adreçàrem, ja eren tots difunts.

Havíem fet un sacrifici, potser impressionats per les metralladores, potser per consideració a la possibilitat que fossin de debò els nostres parents, però ja no en fariem cap més. Era difícil salvar *il·legible* i esquerar els animals domèstics, un problema que s'ha anat agreujant. Des de bon començament hi ha hagut estranys fenòmens de gestació quan la mare canvia la direcció dels seus processos *il·legible* o accentua els seus ritmes temporals en plena gravidesa. Reabsorbeix el fetus o bé neixen éssers inviàbles, amb tan magra pitaça que gairebé no es pot aprofitar. Només escasses bèsties es desenvolupen amb allò que abans teníem per normalitat, i aquestes *il·legible* són tan cobejades que el nostre desig de conservar-les ens obliga a vigilar-les de nit i de dia contra les incursions dels nostres enemics. De tothom, doncs.

Cada cop és més difícil. Durant prop de dos segles hem viscut tots sis i, des de la tornada de la Macàlia sempre hi ha hagut un adult pel cap baix i dos o tres en edat d'ajudar. Potser hauríem pogut augmentar la família, però arribà un moment en que no semblava aconsellable, atès que cada boca comptava. El pare o jo, o tots dos quan ha pogut ser, hem cobert sempre les necessitats de les femelles *il·legible* en època copulatòria, però aviat vam aprendre a evitar fecundacions inoportunes, i tan sols la Ciura va tenir un segon període de gravideses recurrents el fruit de les quals tampoc no prosperà. Va ser poc després que es moria, exhaurida.

La mare es va morir ara deu fer l'equivalent de tres o quatre anys, i el pare ens deixà la setmana passada en els curs d'una escaramussa que no ens fou gaire favorable, si bé vam poder recuperar el seu cadàver quan ja se l'enduien. Ja només som *il·legible* doncs, la Macàlia, la Mitala i jo, i a hores d'ara tenim ben poques esperances en una recuperació de la meva germana, que deu vorejar els vuitanta anys fisiològics. És ben probable que aviat ens quedem nosaltres dos sols, un parell d'adolescents que, mentre no hi hagi un canvi, si hi és, marxen en direccions contràries.

Estic enquermerat. No sé com ens ho farem per guardar la casa i alhora sortir de cacera, sobretot ara que amb aquest *il·legible* despoblament, cal anar sempre més lluny. Entre tots els llogarrets a vint o vint-i-cinc quilòmetres a la rodona ja no deuen quedar ni una trentena de persones, i *il·legible* també elles s'han fet hàbils en l'art de defensar-se o d'atacar. Se'ns buiden les gerres.